

Mødet den 11. Decbr. 1913.

(For lukkede Døre).

---

1. (J. Nr. 20⁵—1913). Indstilling fra vedkommende Legatbestyrelse om **Bortgivelse af det »Krieger-ske Legat«** saaledes:

Til Uddannelse i Udlandet:

Typograf Axel Andersen 50 Kr.

Billedskærer Orla Jensen 50 —

Malersvend Emil Petersen 50 —

Til Uddannelse ved Teknisk Skole:

Typograf Chr. Christensen 40 Kr.

Maskinlærling Frands C. Liisberg 40 —

Klejnsmedsvend Johan H. Nisted 40 —

Malerlærling Carl Zebis 40 —

Maskinlærling Ernst Bischoff Andersen 30 —

Tømrersvend Anders Chr. Nielsen 30 —

Maskinarbejder Peter Sørensen 30 —

For manden forelagde Indstillingen.

Simonsen havde bestemt ventet, at Snedkervend N. J. Christensen var kommet i Betragtning, idet ingen kunde være mere værdig end han. Christensen havde som forældreløs Dreng selv skaffet sig i Lære, først paa Landet, senere i Købstaden, og skønt han ikke fik Støtte fra nogen Side, havde han allerede i Læretiden og i den korte

Tid, siden han blev udlært, lagt noget op i den Hensigt at vilde paa Teknisk Skole for at blive uddannet til Konstruktør. Paa Teknisk Skole fik han nu Statens Støtte, men selvfølgelig kunde han behøve al den Hjælp, han kunde faa, ogsaa paa anden Maade. Der laa i denne unge Mands hidtidige Liv en Energi og Flid, der burde paaskønnes, saa Taleren vilde henstille, om der ikke kunde tages lidt fra nogle af de indstillede, saaledes at Christensen ogsaa kunde faa et Beløb.

F o r m a n d e n kunde ikke sige noget om Grunden til, at Christensen ikke var kommet, ud over at han ikke var anbefalet af Teknisk Skole.

M a g n u s N i e l s e n bemærkede, at de indstillede ogsaa var dygtige Folk. Skulde der være sket en Fejltagelse, var det naturligvis kedeligt, og havde Legatbestyrelsen anet det, Hr. Simonsen nu havde fremført, vilde sikkert ingen have haft noget imod at tage Christensen med. Maaske kunde man til næste Aar betænke Christensen noget rigeligere.

Indstillingen vedtoges.

2. (J. Nr. 455—1913). Til Stillingen som **Undersøger paa Fattigvæsenet** var af Fattigudvalget indstillet følgende:

Politibetjent N. C. Christensen.

Assistent F. H. Frederiksen.

Styrmand H. H. Horsbøl.

Barber & Frisør M. Jensen.

Snedker Erik Nielsen.

Tømrer Laurits Nielsen.

Politibetjent M. B. Søndergaard.

Fabrikarbejder L. S. Sørensen.

P. J e n s e n anbefalede Assistent Frederiksen. Undersøgerens Virksomhed ved Fødselsstiftelsen, de Rapporter, der skulde udfærdiges efter Fattig-

lovens § 63 og Forretningen ved Enkeloven, der bød ret vanskelige Forhold, gjorde det naturligt at vælge en kontoruddannet Mand.

K j e l d S ø r e n s e n foreslog Snedker Erik Nielsen. Denne vilde i alle Henseende passe udmærket til Pladsen. Han var Medlem af Hjælpekassens Bestyrelse og Formand for de samvirkende Afholdsselskaber.

F o r m a n d e n oplyste, at Frederiksen, som i et Par Aar havde været paa Talerens Kontor, var en flink og paalidelig Mand, der altid vidste god Besked om de Ting, han havde med at gøre. Frederiksen havde i en halv Snes Aar arbejdet paa Amtsrådskontoret i Skanderborg og vilde utvivlsomt møde med gode Forudsætninger for at kunne bestride Pladsen.

J a k o b J e n s e n spurgte, om Frederiksen vilde faa Fremgang eller Tilbagegang i Løn ved at faa Pladsen.

F o r m a n d e n kunde intet sige derom.

Snedker Erik Nielsen valgtes.

3. (J. Nr. 352—1913). Indstilling fra Brandkommissionen om, at **det ledige Embede som Brandinspektør opsiaas paany** med Løn efter 4. Lønklasse.

F o r m a n d e n oplyste, at Brandkommissionen var blevet ængstelig ved at ansætte nogen af dem, der havde meldt sig til Posten, og at den derfor nu i Haab om at faa bedre Ansøgere indstillede at opslaa Posten paany, men saaledes at Lønnen blev sat til 4. Lønklasse.

M i k a e l J o h a n s e n meddelte, at der ikke havde vist sig stor Stemning for at forene Embederne som Brandinspektør og Vandværksbestyrer. Naturligvis kunde det ikke bestemt siges, at man ikke kunde bruge nogen af Ansøgerne, men da det var en Forudsætning, at den, der blev ansat, skulde

have en tidssvarende Uddannelse ved et Brandvæsen, mente Brandkommissionen det bedst at opslaa Embedet paany, saaledes at det som tidligere kom i 4. Lønklasse. Da det var af ikke ringe Betydning at have et godt Brandvæsen, syntes Kommissionen, man skulde gøre dette Forsøg paa at finde en dygtig Mand.

Simon sen havde ikke kunnet tiltræde Indstillingen, fordi han fandt den unødvendig og uheldig. Lønnen efter 4. Kl. var 3000 Kr. stigende til 4000 Kr., altsaa samme Løn som Bygningsinspektøren fik, og alle vilde dog vist indrømme, at der var for adskillige Hundrede Kroners Forskel, naar man saa hen til det Arbejde, de 2 Embeder gav. Desuden kunde Taleren ikke erkende, at det var nødvendigt at opslaa Pladsen paany, da man allerede havde fuldt kvalificerede Ansøgere. Vel var de ikke specielt uddannede ved et Brandvæsen, men de havde tilbudt at skaffe sig saadan Uddannelse ved de mest moderne Brandvæsen. Et nyt Opslag vilde vel heller ikke nytte noget, thi i Brandkommissionens Møde havde Hr. Mikael Johansen nævnet, at de Brandinspektører og Assistenten fra København, som man havde ventet skulde søge Pladsen, ikke søgte, fordi deres Løn var 4—5000 Kr., saaledes de vilde have Tab ved at overtage Posten, selv om den blev sat i 4. Klasse. Taleren vilde derfor anbefale, at man lod Embedet forblive i den Lønklasse, hvori det var opslaaet, og at man foretog Valg efter den tidlige fremlagte Indstilling fra Brandkommissionen.

Marthin Hansen havde hele Tiden hævdet, at kun en af de 18 Ansøgere var kvalificeret til Pladsen. Naar man nu ikke vilde have den Mand, og der ikke kunde opnaas Enighed om at

slaa Posten sammen med Vandværksbestyrerposten, kunde Taleren udmærket godt gaa med til at opslaa Embedet paany og i en højere Lønklasse, for at man om muligt kunde opnaa at faa en dygtig Mand til Brandvæsenets Leder.

S a m u e l s e n fandt, at Brandkommissionen var lidt flot anlagt, naar den forlangte Lønnen hævet til 4. Klasse. Hvis man tænkte paa at faa en Mand fra Københavns Brandvæsen, vilde man sikkert blive skuffet, fordi de, der kunde være Tale om fra København, der ikke blot havde bedre Indtægt og mindre Skat, men ogsaa havde Pensionsret uden at betale noget dertil. Forøvrigt indsaa Taleren ikke, at det skulde være nødvendigt at opslaa Pladsen paany eller at forhøje Lønnen. I forrige Møde havde Taleren spurgt, hvorledes det var gaaet til, at en Ansøger havde faaet sine Papirer tilbage, og han vilde nu gerne vide, om Sagen var blevet undersøgt.

M i k a e l J o h a n s e n kendte intet til, hvad der var sket med vedkommende Ansøgers Papirer. Taleren fandt det ikke flot at lønne en Mand, der hvert Øjeblik skulde sætte sit Liv i Vove, efter 4. Klasse. Assistenterne ved Brandvæsenet i København gavde 2600 Kr. i Løn og Ret til privat Arbejde, saaledes at de ialt havde en Indtægt af 4000 à 5000 Kr. Om det kunde nytte noget at sætte Embedet i en højere Lønklasse, kunde ingen sige, men det var en Mulighed derfor. Maskinmester Christensen blev rost som en personlig Dygtighed, mens hans overordnede sagde, at han ikke forstod at lede andre. Om Premierløjtnant Schmidt var der kun det at sige, at han havde en Del Gæld at afbetale, ellers var han godt egnet, og en ledende Brandofficer i København havde da ogsaa til Taleren sagt, at naar man ikke kunde

faa en særlig uddannet Mand, vilde det være heldigt at tage en Artilleriofficer.

P. J e n s e n fandt det rigtigt at søge at finde en Mand, der havde tjent sig op ved et Brandvæsen. Vilde man have en saadan, maatte man ogsaa give en større Løn. Maaske vilde man, selv om Lønnen blev sat efter 4. Klasse, komme til at se sig længe om, inden man fandt saa dygtig en Mand som Bøstrup. Hvis Bøstrup havde været fra en anden By, vilde man have ansat ham for længe siden.

C h r i s t e n s e n syntes, at man kom vel langt ud, naar man vilde sidestille Brandinspektøren med Bygningsinspektøren. Selv om man hævede Lønnen fik man ikke kvalificerede Folk fra Københavns Brandvæsen til at søge Pladsen. Maskinmester Christensen havde ofte ledet 20—40 Mand, naar han var ude som Montør, og naar han kunde det til Fabrikkens Tilfredshed, maatte han have nogen Evne som Leder. Af Politimesterens Udtalelser ved et Brandkommissionsmøde fremgik det iøvrigt ogsaa, at han godt kunde stemme paa Christensen.

K j e l d S ø r e n s e n ansaa Christensen for fuldt kvalificeret. Han var en absolut paalidelig Mand og havde sejlet som Maskinmester. Efter at være blevet ansat paa Frichs Fabrik, var han hurtigt avanceret. Han havde været Leder af Fabrikkens Afdeling paa Landsudstillingen og var nu steget til Overmontør hos Frichs. Den maskintekniske Side af Embedet kunde han altsaa fuldt ud klare, og da han var en praktisk Mand med hurtigt Overdømme og vant til at lede Folk, indtil et halvt Hundrede Mand, vilde han sikkert ogsaa være klar over, hvorledes Tingene skulde gribes an, naar han stod overfor en Brand.

Simonsen vilde atter anbefale Christensen. Der var ikke til Kommissionen kommet Anmodning fra Byraadet om at undersøge, hvorledes det var gaaet med den af Hr. Samuelson omtalte Ansøgning. Efter hvad der kunde skønnes, maatte Ansøgningen være kommet mellem Ansøgningerne til Posten som Fyrbøder ved Ting- og Arresthuset.

Formanden hævdede bestemt, at hvis der var begaaet en Fejl med denne Ansøgning, var Fejlen ikke sket paa Byraadskontoret. Taleren havde anmodet Politimesteren og Politiassistenten om at undersøge Sagen.

Mikael Johansen kunde ikke indrømme, at Politimesteren havde udtalt, at han godt kunde stemme paa Christensen. Fordi man kunde lede 30—50 Mand paa en Fabrik, var det ikke givet, man kunde være Leder af et Brandvæsen. Det gjaldt om at faa en Mand med Konduite. Maa-ske nyttede det ikke at forhøje Lønnen med nogle Hundrede Kroner, men vilde man have dygtige Embedsmænd, maatte man lønne nogenlunde ordentlig, og en Mulighed var der dog. Da Kap-tain Springborg var konstitueret til 1. April næste Aar, hastede Sagen ikke saa stærkt. Vel havde Brandinspektøren ikke meget at bestille, men det gjaldt om at faa en Mand, der var Situationen voksen i det givne Øjeblik.

Samuelson vilde gerne stemme paa Christensen, som sikkert let kunde sætte sig ind i Embedet. Det var ret mærkeligt, at det ikke var blevet opklaret, hvorledes det var gaaet til, at den tidligere nævnte Ansøger havde faaet sin Ansøgning tilbage. Ansøgningerne var blevet sendt til Byraadskontoret, saa Fejltagelsen maatte vel være sket der. Da det nu ikke var noget at

gøre ved Sagen, erklærede Taleren sig tilfreds med Formandens Svar.

Formanden udtalte, at det var utænkeligt, at Fejltagelsen skulde være sket paa Byraadskontoret.

Christensen mente at have opfattet Politimesterens Udtalelse rigtigt. Politimesteren havde sagt, at vi, efter at Forholdene var blevet undersøgt, vist godt kunde være tjent med Christensen som Brandinspektør. Taleren følte sig overbevist om, at en Montør, der blev sendt ud for at lede Opstilling af Maskiner og derved havde Ledelsen af indtil et halv Hundrede Mand, maatte have den Konduite, som krævedes af en Brandinspektør.

Marthin Hansen maatte protestere imod, at Politimesteren skulde have udtalt sig som anført af Hr. Christensen. Hvis han havde sagt det, kunde han jo være gaaet med til den foreliggende Indstilling. Noget andet var, at Politimesteren maaske havde sagt, at Christensen kunde anvendes.

Brandkommissionens Flertals Indstilling vedtoges.

4. (J. Nr. 436—1913). Andragende fra Tømrer A. Jensen ved Belysningsvæsenet om **Afsked med Pension** fra 1. Januar 1914.

Bevilgedes.

5. (J. Nr. 452—1913). Andragende fra Forpagteren af Traktørstedet »**Thors Mølle**«, Niels Chr. Jacobsen, om Nedsættelse af Lejeafgiften.

Formanden meddelte, at Skovudvalget ikke kunde anbefale Andragendet. Der mentes, at Forretningen var ret stor, og at Manden havde det godt.

Carl Laursen beklagede Skovudvalgets Stilling. Jakobsen havde maattet løse Borgerskab

180

som Afholdsrestauratør, hvilket havde kostet ham 195 Kr., og det var denne Ekstraudgift, han gerne vilde have en Lettelse i. Det var ret tvivlsomt, om Forretningen var god, Jacobsen havde i hvert Fald paadraget sig nogen Gæld de sidste Aar. Da han var 72 Aar, syntes det Taleren rimeligt, at man imødekom ham. Det drejede sig jo kun om en Lettelse et enkelt Aar. Taleren anbefalede, at Sagen gik tilbage til Udvalget til nærmere Overvejelse.

Simon sen fraraadede at lade Sagen gaa tilbage til Udvalget. Udgiften til Borgerskabets Erhvervelse maatte Jacobsen bære lige saa vel som enhver anden Afholdsvært. Det kunde let volde Bryderier senere hen at bevilge Andragendet. Tidligere havde Jacobsen siddet for en meget billig Leje. Oprindelig var der 2 Traktørsteder, men da det ene blev nedlagt, overbød Jacobsen og den anden Vært hinanden for at faa Thors Mølle, skønt de før havde forsikret, at de vilde blive ruinerede, hvis de skulde give mere end 2—300 Kr.

P. Jensen troede ikke, Forretningen var særlig indbringende. Desuden maatte der tages særligt Hensyn til, at Jacobsen var 72 Aar og altsaa ikke kunde benytte Borgerskabet ret længe. Det hele drejede sig tillige kun om at bevilge en Lettelse for et enkelt Aar.

Carl Laurson havde den Opfattelse, at Udvalget ansaa Thors Mølle for en hel Guldgrube. Grunden til Talerens Henstilling var, at han kendte Andragerens Forhold og vidste, at han havde maatte gøre Gæld.

Mikael Johansen havde i Udvalget været imod at anbefale Nedsættelsen, fordi han mente, at Forretningen var god. At Andrageren kun søgte om Nedsættelse for et enkelt Aar, tydede

ogsaa paa, at Forretningen ikke var saa daarlig. Han skulde dog intet have imod at Andragendet gik tilbage til Udvalget til ny Undersøgelse.

H a r a l d J e n s e n oplyste, at Lejen af »Silstria« var 1200 Kr. Thors Mølle var vist bedre end Selistria, saa skulde Lejen for den første sættes ned, maatte den vist ogsaa nedsættes for Silstria.

S i m o n s e n troede ikke, det kunde nytte at anstille nogen Undersøgelse, naar Manden intet Regnskab førte. Forretningen blev drevet ved Hjælp af Lejerens voksne Døtre og Svigersønner, og det var ikke godt at vide, hvad de fik for deres Arbejde. Naar Jacobsen pludselig aldeles frivilligt var gaaet med til at give 1000 Kr., skønt han før gav meget mindre, kunde Forretningen ikke være saa daarlig.

P. J e n s e n ansaa Silstria for bedre end Thors Mølle, hvor de fleste medbragte Madkurve. Tale- ren troede ikke, der vilde skabes noget uheldigt Præcedens ved at bevilge Nedsættelsen, og han kunde ikke se noget ulogisk i, kun at søge Lempelse, for et enkelt Aar.

C a r l L a u r s e n oplyste, at Jacobsen nu efter Loven om Bogføring førte Regnskab. Det kunde altsaa konstateres, hvorledes hans Forhold var, og der var saaledes Anledning til at lade Sagen gaa tilbage til Udvalget.

F o r m a n d e n mente, at Hr. Carl Laursen maatte opfordre Jacobsen til at fremkomme med ny Oplysninger, hvis Sagen skulde gaa tilbage til Udvalget.

Sagen gik tilbage til Skovudvalget.

6. (J. Nr. 25²¹—1913). Andragende fra Restauratør Ludv. Thürmann, Handels- og Industrikafeen, om **Tilladelse til at holde aabent til Kl. 1 Nat.**

F o r m a n d e n oplyste, at Andragendet ikke var anbefalet af Bevillingsnævnet. fordi man var bange for, at faa flere ny Tilladelser af den Art, og fordi der var nogen Adgang til Nattesæde i de lukkede Lokaler paa 1. Sal.

Kunde ikke tillades.

7. (J. Nr. 25¹⁸—1913). Andragende fra Restauratør N. P. Ejlersen, »Koncerthallen«, Østergade 31, om **Tilladelse til at holde aabent til Kl. 12 Nat.**

F o r m a n d e n bemærkede, at der nu forelaa nyt Andragende, hvoraf det fremgik, at der var to ny Momenter i Sagen. For det første, at Andrageren var bundet til Forretningen i 2 Aar, og at mange Mennesker var knyttet til Forretningen. Man kunde derfor nok sige, at der vilde ske Andrageren stor Skade og nogen Uret, hvis man ikke gav ham Tilladelsen. Taleren syntes derfor, man burde give denne til 1. Oktober 1914.

S i m o n s e n havde samme Standpunkt som tidligere og mente, at den Maade at tjene Penge paa, ikke burde begunstiges.

J. C. P e t e r s e n havde personlig lidt en Del ved den Forretning, som jo laa i hans Nabolag, men han kunde ikke komme bort fra, at Manden skete nogen Uret, hvis han ikke fik Tilladelsen. Det var ikke Manden, man vilde til Livs, men kun den Slags Forretninger. Dette naaede man imidlertid ikke ved at lukke hans Forretning, naar andre af lignende Art maatte holde aabent. Der maatte være lige Ret for alle, saa Taleren vilde anbefale, at man gav Tilladelsen til 1. Oktober 1914.

J a k o b J e n s e n fandt det en uheldig Forretningsgang saaledes at behandle det samme Andragende Gang paa Gang.

M i k a e l J o h a n s e n mente, at havde man

gjort en Uret, maatte man gøre den god igen. Andragendet var vist anbefalet af baade Politimester og Bevillingsnævn. Flere lignende Forretninger havde Tilladelsen, og da en Nægtelse vilde medføre Andragerens pekuniære Ruin, kunde man nok give Tilladelsen til 1. Oktober 1914.

Marthin Hansen kunde ud fra den samme Betragtning som Hr. J. C. Petersen gaa med til at give Tilladelsen.

Carl Laur sen mente det Uret at nægte denne Andrager Tilladelsen, naar de andre Forretninger af samme Slags havde den.

P. Jensen troede ikke, at Andragerens Engagement med hans Folk kunde ruinere ham, hvis han ikke fik Tilladelsen. Skulde man tage Hensyn til Andrageren, burde man have hans Lejekontrakt at se, for at faa at vide, om han for at faa at vide, om han var bundet til Forretningen eller ej.

Lehmann meddelte, at det i Bevillingsnævnet var blevet oplyst, at Andrageren havde søgt at købe Gæstgiveriet i Hinnerup. Deraf maatte man kunde slutte, at hans Lejekontrakt næppe bandt ham i synderlig lang Tid. De fremførte Argumenter havde ikke overbevist Taleren om, at man burde meddele Tilladelse. Fordi man desværre ikke kunde fratage »Kronprinsen« Retten til at holde aabent til Kl. 12, før dens Tid var udløbet, burde man ikke give Andrageren Tilladelsen. Naar de givne Tilladelser skulde fornyes, vilde Taleren stemme imod.

Carl Laur sen havde ikke set Andragerens Lejekontrakt, men det var blevet sagt, at han var bundet til et Aars Opsigelse til en 1. Oktober.

Formanden foreslog at udsætte Sagen, til

til man havde faaet oplyst, hvorledes Andragerens Kontraktforhold var.

Det vedtoges at meddele Tilladelsen til 1. Oktober 1914 under den Forudsætning, at Andrageren ved Kontrakt er bundet ved Lejemaalet indtil Oktober 1914.

8. (J. Nr. 8¹⁶—1913). Andragende fra Arbejdsmand Morten Kristiansen om **Nedsættelse af Skat.**

Kunde ikke bevilges.

9. (J. Nr. 8²⁰—1913). Indstilling fra Ligningskommissionen om at Smed Olsen idømmes en **Bøde paa 300 Kr. for urigtig Selvangivelse af Skatteindtægt.**

Formanden fremlagde Ligningskommissionens Erklæring, hvoraf det fremgik, at Olsen formentlig bevidst havde opgivet for lidt i en Aarrække, samt at den samlede Kommission havde vedtaget med kun 2 Stemmer imod at afvise et Andragende fra Olsen om Eftergivelse eller Nedsættelse af Bøden.

Indstillingen vedtoges.

10. (J. Nr. 12¹⁸—1913). Indstilling om **Tildeling af forskellige Alderdomsunderstøttelser.**

Harald Jensen oplyste, at han, som først efter April var kommet i Alderdomsudvalget, var blevet forbavset over nu til Jul at modtage en Del Anmodninger til Udvalget om Hjælp til Julen. Denne Uddeling af Hjælp til Julen til alderdomsunderstøttede var foretaget nogle faa Aar, og Anmodningerne fremkom væsentlig fra saadanne Folk som søgte Hjælp alle Vegne. Der var saaledes sagt, at de samtidig søgte at komme i Betragtning ved Juleuddelingen. Taleren havde i og for sig intet imod, at de alderdomsunderstøttede fik en Hjælp til Julen, men vilde man gennemføre dette, burde man være konsekvent og give alle de alder-

domsunderstøttede ude i Byen nogle Kroner til at holde Jul for. De, der hidtil havde søgt, havde faaet 5 Kr. Skulde alle have dette Beløb, vilde det blive ca. 6000 Kr., hvorfra dog Statens Andel og Refusionen fra andre Kommuner maatte trækkes, saaledes at Byens Udgift kun vilde blive 14—1500 Kr. Udvalget ønskede nu at vide Byraadets Stilling til denne Sag. Som før bemærket, kunde Taleren daarligt lide, at de, der altid trængte sig paa, skulde have de 5 Kr., medens en stor Mængde beskedne Mennesker intet fik. Han vilde da henstille, om Byrådet kunde gaa med til, at de alderdomsunderstøttede fremtidig hver fik 5 Kr. til at holde Jul for.

M i k a e l J o h a n s e n kunde ikke stemme for Forslaget i dette Møde, dertil syntes Sagen ham for stor, og han maatte derfor anmode om Udsættelse i 8 Dage.

H a r a l d J e n s e n bemærkede, at Sagen hastede noget, idet man, hvis alle skulde have, saa vidt muligt maatte lade Beløbet udbetale paa samme Maade som den almindelige Understøttelse. Som Følge deraf maatte det averteres i Bladene, og det hele Arrangement vilde saaledes tage nogen Tid.

M ø l l e r mente, at det var et noget usædvanligt Skridt, man var ved at komme ind paa, saa han vilde henstille, at man undersøgte Sagen noget nærmere.

C a r l L a u r s e n fandt, at Spørgsmaalet fremkom noget sent, og at man derfor hellere maatte overveje, om man skulde skride til Foranstaltningen til næste Aar. Det var heller ikke afgjort, at alle skulde have 5 Kr. Taleren kunde tænke sig, at Ægtepar fik 5 Kr. og gifte 2½ Kr.

H a r a l d J e n s e n syntes ikke, at Sagen var synderlig stor. Han vilde gerne have Sagen afgjort nu, men ønskede man den udsat, skulde han naturligvis ikke modsætte sig dette.

M a r t h i n H a n s e n oplyste, at han, da han for en Del Aar siden sad i Alderdomsudvalget, intet kendte til denne Juleuddeling. Han var ikke klar over, om Loven hjemlede Ret til Refusion for den Slags Hjælp.

M i k a e l J o h a n s e n maatte fastholde sit Forslag om at faa Sagen udsat.

H a r a l d J e n s e n bemærkede, at Loven hjemlede Ret til at yde Ekstraunderstøttelse, naar der var Anledning dertil.

F o r m a n d e n spurgte, om man ikke i Aar kunde hjælpe sig paa den hidtil brugte Maade.

H a r a l d J e n s e n fandt det meget ukorrekt at blive ved paa den gamle Maade.

Indstillingen vedtoges.

11. (J. Nr. 25²³—1913). Andragende fra H. P. Ivarsen, Søndergades Hotel, om **Tilladelse til at holde aabent til Kl. 12 Nat.**

Fra Politimesteren forelaa Meddelelse om, at han agter at give Tilladelsen paa de sædvanlige Vilkaar, forudsat at Byraadet meddeler Samtykke dertil.

Samtykke meddeltes.

